

les campeones txecoslovaques d'atletisme Koubkova i Pekarova, que una simple operació quirúrgica les ha convertides en... campeons.

La dona, pel fet d'ésser-ho, està incapacitada per a la pràctica de molts treballs. La vida sexual li emplena la seva existència, i li impideix quan menys la continuïtat en el treball emprés. Amb tot si la dona és tan poc femenina que renunciï a una part de la seva vida sexual, sobretot a la maternitat, aleshores cal posar-se al costat de les feministes recalcitrants, i equiparar aquesta diem-ne dona fracassada, a l'home pertocant al treball. Però ben entès que sortosament això serà sempre l'excepció.

Un cop d'ull al quadre indicador de les diferències sexuals entre home i dona, ens posa de relleu la impossibilitat d'una equiparació d'ambdós sexes en quant a aptituds generals per al treball.

Les funcions sexuals primàries de la dona —embaràs, part, criança i menstruació— li lleven quan menys la continuïtat en el treball. Tot al contrari de l'home.

Les característiques sexuals secundàries ens diuen que la dona té un desenvolupament muscular de potencialitat molt inferior a l'home, i contra el que diuen certes feministes, que això és sols qüestió d'exercici, hem de remarcar que la dona, veritablement dona, no tindrà mai una musculatura extraordinària, per més exercici que faci, per bé que perdrà part de la seva feminitat. I la que està en camí de muscular-se exageradament, el millor que pot fer és renunciar a aquells exercicis violents, forniders de les potents musculatures, del tot contràries a la delicadesa i gracilitat femenines, si no vol perdre el poc que de dona li resta. Mai una dona-atleta no ha estat el prototipus de feminitat. I com que es pot afirmar tot el contrari, heus ací que s'ha d'admetre la inferioritat muscular de la dona per al treball.

En quant a la modalitat intel·lectual de treball, l'home posseeix una molt accentuada superioritat per a la labor abstracta i de creació, especialment en el que atany a la creació científica, industrial i comercial. Per alguna raó l'home —com els simis superiors mascles— posseeix moltes més arrugues de la substància gris cerebral, i uns 200 grams més de substància encefàlica en relació a la dona. No direm el mateix en quant a la creació artística, en la qual la dona, sense perdre un bri de feminitat, pot equiparar-se avui dia en diversos aspectes a l'home.

Sota aquestes limitacions, la dona pot escollir una gama immensa dels treballs que li ofereix la vida moderna, sempre que estiguin adequats a les condicions immanents al seu sexe. Per bé que fóra millor seguir al peu de la lletra la sentència bíblica: «Tu, home, treballaràs; tu, dona, pariràs» en nom de la mateixa constitució dels sexes, avui dia existeixen molts treballs (mecanografia, taquigrafia, dibuix, pintura, labors, ensenyaments, música, literatura, etc.) per als quals la dona té, potser, més condicions innates, i pot realitzar igual o millor que l'home.

Valem dir amb tot això que quan la dona escolleix una professió ha d'orientar-se no sols pel que li digui la biotipologia general, sino també pel que li digui la veu sagrada del seu sexe, atenint-se de forma absoluta a les limitacions de temps i de potencialitat que aquest l'imposa.

Parlem, finalment, dels «genis», aquests treballadors originals que formen excepció a tot reglament d'orientació biològica de les activitats individuals.

El geni és l'home o dona d'individualitat tan acusada que no té parió possible. Es únic. Es tracta d'un cas de talent natural extraordinari, «capaç de crear quelcom d'original i de gran excel·lència». Si és un geni científic descobreix noves veritats i pren la categoria de savi; si és un geni en el sentiment, crea noves formes de bellesa, i pren la categoria d'artista genial; el geni pràctic duu a terme empreses extraordinàries i originals.

No hem d'entrar a examinar la veritable naturalesa biològica del geni. Es un problema que no està resolt, tot i les subtilitats de l'escola de Lombroso, ni les dels savis que l'han precedit i seguit. No ens ha d'importar per al nostre comès que el geni sigui un producte anòmal, resultant d'una neurosi, o que sigui purament i simplement una excel·lència de l'esperit humà. Tinguem en compte tan sols que els genis existeixen i que la seva existència és absolutament necessària al progrés humà. Si quín «normals» o no, el cert és que del geni en deriven sempre grans beneficis per a tota la humanitat.

